

LBRIS

We know
books

LAURA DAMIAN

MIRESMELE SPERANȚEI

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2025

CUPRINS

CARTEA ÎNTÂI
PARFUMUL EI

CAPITOLUL I · 9

CAPITOLUL II · 57

CAPITOLUL III · 80

CAPITOLUL IV · 128

CARTEA A DOUA
FLORA, FEMEIA ORHIDEE

CAPITOLUL I · 217

CAPITOLUL II · 292

CAPITOLUL III · 356

CAPITOLUL IV · 423

EPILOG · 584

INDEX TRADUCERI · 593

CAPITOLUL I

Împinși de geometrice rafale circulare, norii năvăliră deasupra pistei încinse, biciuind văzduhul cu un mănunchi de fulgere incandescente.

În spațioasa încăpere de la etaj, înghesuiți unii în alții, călătorii picoteau pe scaunele rigide, așteptând clipa îmbarcării. La 07:45, două cochete stewardese apărură din spatele ușilor FlipFlow, şușotind între ele ca niște adolescente părăsite de parteneri în mijlocul unei petreceri. Strângând la piept un walkie-talkie și o mapă burdușită cu pliante, femeia mai în vârstă călca apăsât, povestind agasată cum se certase în parcare aeroportului cu responsabilul controlorilor de trafic, fiindcă mătăhălosul, tăindu-i calea cu bolidul său de curse, îi șterpelise locul pe care-l ocupa de treisprezece luni. Cealaltă, abia ieșită de pe băncile școlii, pășea discret, la jumătate de pas în urma colegei revoltate, dând din cap și ridicând în mod repetat din umeri, uimită de insolența zmeului bărbos, stăpân pe Turnul de control.

Ajunsă la ghișeu, supărăcioasa își eliberă brațele deasupra mesei înalte, apoi, abilă, își însenină chipul cu un surâs, pregătind microfonul ca să atenționeze pasagerii:

— Doamnelor și domnilor, din cauza condițiilor meteorologice nefavorabile, zborul Ryanair FR 2102, destinația Charleroi, este decalat cu 30 de minute. Îmbarcarea se va face ulterior, de la Poarta 5, respectând întârzierea temporală. În numele companiei, vă cerem scuze și vă invităm la barul din stânga zonei galbene, unde dozatoarele cu băuturi calde vă stau la dispoziție. Pentru a evita panica produsă de vântul puternic și de descărcările electrice, vă recomandăm să vă îndepărtați copiii de ferestrele sălii și să îi supravegheați, ținându-i lângă dumneavoastră.

— *Ladies and gentlemen, due to adverse weather, the Ryanair FR 2102, destination Charleroi, is delayed...*

Vestea transmisă prin difuzoarele invizibile puse în mișcare gloata letargică. Drepti sau încă ghemuiți, bărbații căscău zgomotos, dezmoțindu-și picioarele. Educate, femeile își duceau mâinile la gură, balansându-și discret trupurile amorțite. În ciuda indignării stârnite de retardul care prelungea ora decolajului, îndemnul de a bea gratis o cafea descreți frunțile călătorilor și, câte unul sau în grupuri mici, bombănind înfundat, grimasând, minunându-se de vijelia născută din senin, porniră spre locul indicat de stewardesă.

Captivată de mărturisirile pasionale ale celor două personaje, Coralia își continuă lectura, provocările susurate pe peticul neted al plajei din Rio de Janeiro, unde Matheus și Ondine își redescopereau ființele, purtând-o ca pe o umbră împreună cu ei la malul Atlanticului. În decorul imaginat de asistentă, tunetele stinse deasupra pistei rezonau cu tânguirea valurilor despicate de stânci, iar aroma cafelei închipuia savoarea întunecată a nopții braziliene.

Matei adormise sprijinit de rucsac și sforăia ușor, cu capul într-o parte. Trei minute mai târziu, când anunțul fu repetat în franceză, bărbatul tresări, speriat de vorbele vibrante de difuzoare. Coralia le percepu ca prin apă și pe cele în română, și pe cele în engleză, însă nici atunci nu se mișcă. Se afla departe, fascinată de ochii verzi ai seducătorului orfan crescut în *favelas* și de declarațiile făcute bogatei doamne din Bruges.

Încheiată informarea oficială, tânăra respiră profund, consolându-se cu primul gând încolțit la întâmplare: decolarea tardivă, cu jumătate de ceas în plus peste orarul stabilit, și sarcasticele comentarii necioplite ale Emmei, descoperind întârzierea cursei pe panoul sosirilor, nu-i schimba ziua! Cu atât mai puțin fiertura îndulcită de două picuțe cu zahăr.

Din povestirile auzite în Camera de Gardă a Spitalului Municipal, în ciuda prețurilor piperate, promovate cu titulatura de „inestimabile oferte”, deseori avioanele își luau zborul mai târziu decât ora trecută pe bilet, iar unele companii nici paharul cu apă nu ți-l întindeau gratuit.

— Hmmm, Cici-Miau, unde a dispărut lumea? mormăi Matei la vederea scaunelor goale.

— Aha, te-ai trezit! S-a bulucit la bar, vremea ne ține pe loc, nu decolăm la timp, îi răspunse mecanic, fără să-și ridice privirea dintre pagini.

— Cum așa?

„Alerga cu vântul în față. Se simțea de neînvinș. Convinsă că, schimbându-i viitorul, bărbatul care uneori îi amintea de Luuk se va simți obligat să o iubească. Nu era o cale onestă pentru a cumpăni emoțiile, o știa, însă amândoi aveau nevoie de ceva. Ondine, de dragoste, Matheus, de libertate...”

— Ciciiii, de ce se întârzie? insistă Matei.

Coralia oftă înfundat. Ura perseverența cu care cerea explicații, exprimată deja părerea, și i se răsculau simțurile pacifiste când, văzând-o ocupată, se încăpățâna să-i obțină atenția.

— Uită-te și tu, plouă de rupe! pufni, închizând cartea.

Un fulger rizofor brăzdă cerul, nuanțând palid priveliștea surie. Matei săltă ca un arc, să cerceteze pista. Până ajunsese în dreptul geamului, vântul se înțeți și mai îndărătnic, iar tunetul bubui cu putere, zguduind dreptunghiurile din sticlă groasă.

— Drace, aterizăm la noapte la Charleroi! Cine știe când se va opri vijelia?!

Încă sub efectul emoțiilor stimulate de lectură, Coralina îngrămădi romanul în geantă, între doza de Sprite și punguța cu medicamente, acoperindu-l cu eșarfa albăstrie dăruită de Emma.

Atingând triumghiul de mătase, și-o imaginea pe madama Janssens cu mâinile în șold, bătând din picior, cu chipul strâmbat de caraghioasele-i grimase: „V-ați rătăcit printre nori, Cora?”

Căută telefonul, să controleze mesajele. Nimic de la ea, niciun semn.
„Va scoate fum pe nări de indignare!”

Gândul la furia surorii mai mari și zumzetul mulțimii o desprinsă de idilicul paradis brazilian. Aruncată în siflanta realitate a stupului de necunoscuți, tumultul sălii cu acoperișul ligniform aproape o

însăimântă. Silabele confuze, ovaționate de hohotele grupului de tineri în cămăși portocalii și bermude kaki, freamătul pasagerilor guralivi, învigorăți de invitația la o cafea fierbinte, și țipetele de revoltă ale copiilor care nu-și împliniseră odihna, acutizate de vesela trântită în chiuveța barului improvizat, o coborâra cu picioarele pe Pământ.

— Ce știi de soră-ta? Ne-așteaptă sau nu?

— C...c... cuuum? bâlbâi speriată.

— Madam Janssens, despre Excelența Sa vorbesc. Ți-a scris ceva, vine după noi?

— Nu încă, dar dacă nu o face, luăm taxiul.

— Cici, 100 de euro aruncați pe taxi? Sunt zece ore de muncă! Și pentru ce? Pentru că îi lipsește cheful să coboare din hamac la ora exactă? Pfff, viață de regină! Să te culci odată cu găinile, să te trezești când se duce cocoșul la culcare, lenevind atâtea ceasuri între așternuturi! Eu m-aș tâmpi. Chiar așa, flandului nu i se atrofiază testiculele când își vede nevasta moțând până la amiază ca o lehuză?

Îi ignoră provocarea. Îl iubea pe Matei, dar când trăncănea prea mult, împroșcându-i sora cu noroi, sângele îi clocotea cu atâta înverșunare, încât, instinctiv, ideile i se amalgamau, născând în ea o vorace poftă de a-i anihila prezența. Un avânt impulsiv, incontrollabil, care o împingea să se arunce asupra lui și să-i înfunde gura. Cu felia de pâine cu care absorbea ultimii stropi de supă din castron, cu telefonul de care nu se dezlipa nici când dormea, cu pachetul de șervețele, gol, în care, în loc să le arunce, mototolea toate hârtiuțele de prin buzunare și lipicioasa gumă de mestecat. Cu propriu-i pumn, când își urla poruncile. Cu orice, numai să tacă. Doar că și atunci, ca de alte nenumărate ori, își impuse să rămână calmă, lăsând indiferența să-i sufoce aerele de mitocan.

„Matei, Matei, amare zile, rostogolite prin spuza nopților adânci, mi-ai mai dăruit!”

Degeaba numele îl amintea pe cel al gentlemanului fără școală, îndrăgostit de milionara Wirgot, inocentul adolescent care-i furase inima în urmă cu un deceniu nu păstra nimic din farmecul personajului

brazilian. Poate un pic fizicul și surâsul îndoielnic, răsărit în colțul gurii când o mințea.

Își cocoță geanta pe umăr, pornind spre bar.

— Hei, unde pleci? o opri somnorosul, deranjat că îl părăsea în mijlocul văicăreliei.

— Să iau un ceai, vrei și tu? Sau îți aduc o cafea?

— Hmmm, o cafea... Mda, o cafea.

— Pun zahăr?

— Fără! Ai uitat catastrofa dezlănțuită ultima oară? Vrei să mor de diabet?

„Atunci du-te să ți-o iei singur!”, îi veni să strige. Se răzgândi din nou. Dacă-l asmuțea, îi tulbura și mai insistent răbdarea cu lecțiile despre cum și cât se îndulcea cafeaua, despre kaloriile satanice și procentele stelare ale glucidelor pătrunse-n sânge, despre excesele și efectele lor amprentate în organism. Mereu aceleași sfaturi, papagalicitate pe YouTube de cetele învățăceilor repetenți în aplicarea teoriei. Iar ea ținea morțiș să-i tihnească lectura cât survola ținuturile muntoase, cu piscurile mai înalte decât norii.

Oftând din nou, se întrebă dacă până i se vor gârbovi umerii exista vreo șansă, oricât de mică, să simtă amândoi din nou iubirea vibrându-le trupul cu intensitatea unei povești de roman.

Pe Matei îl cunoscuse înaintea examenului de bacalaureat, la aniversarea majoratului.

„E destinul!”, se împăunase vrăjită de băiatul care, poftit în casă, nu-și mai lua ochii de la ea.

După doi ani, locuiau împreună, împărțindu-și noapțile și visând să întemeieze o familie cu mulți copii. Pe-atunci studentă la școala de asistente, Coralia pleca la cursuri dimineața, iar el se ocupa de platformele online ale unor societăți imobiliare. La ora cinei, iubitul gelos sărea în mașină, gonind spre celălalt capăt al orașului, să o ia acasă. În compania colegilor sau a vreunui profesor, nu o lăsa un minut

singură, în fiecare văzând o ispită, un potențial seducător care i-ar suci mințile, întorcându-i-o împotriva.

Emma îi înțepa mereu când se întâlneau, persiflându-i că turbulenta lor conviețuire imagina un zbor deasupra Islandei, unde flamandul Thomas Janssens cumpăraseră o casuță de vacanță.

„O Radomir lângă un Dima? Paradisul și Infernul! Un scenariu de evitat și în cele mai teribile coșmaruri. Tootouși, la cât de căpoși sunteți amândoi, vă meritați!”

Observațiile surorii mai mari nu erau greșite. Deseori, fără a se feri de ochii lumii, amănții se mârâiau ca niște hiene, arătându-și colții, sărutându-se apoi, cu o bolnavă adorație. Se iubeau și se urau cu aceeași patimă și când se împreunau, și când simțeau imboldul de a se ucide, impulsivitatea bărbatului, amestecată cu nepotolita-i foame de control, rănind ființa femeii supuse și călcându-i demnitatea. Însă ea nu găsea puterea să se desprindă.

— De ce? o ispita Emma după o ceartă zdravănă, de ce nu pleci? Salvează-te, redobândește-ți libertatea! Ce te împiedică?

— Teama, îi răspundea stânjenită. Teama că e prea târziu să o iau de la capăt cu un necunoscut. Măcar, cu Matei m-am obișnuit...

— Bravo! El adoră să te țină sub gumari, tu, să-i simți flecurile între măsele! Modelați fix unul pentru celălalt. Bine s-a mai distrat destinul când v-a răsădit!

Emma îi atinge punctele sensibile, dar nu-i păsa. Matei bodogănea, se fălea, o contrazicea fără argumente, îi critica seninătatea cu care accepta turele de noapte respinse de colege, se înfuria teribil, ridiculizându-le nerușinarea cu care-și povesteau aventurile amoroase, nu îi suporta pe medicii care o lăudau, o detesta pe cealaltă Radomir fiindcă-l ironiza ostentativ, totuși la nevoie era lângă ea, alinându-i tristețile. O mână întinsă, o îmbrățișare, dulceagul „Cici-Miau”, când se trezea suspinând, speriată de un vis urât, aniversările cu daruri și buchete de flori, vacanțele la munte, inelul de logodnă însoțit de promisiunea unui relații trainice...

„Să fie destul pentru o femeie?”, o întărâta din când în când, rănit, egoul.

„Probabil nu, dar e oricum mai mult decât au primit altele”, se încuraja, perseverând să-și mângâie frustrările.

Unica-i soră se căsătorise de patru ori. Și de trei, se despărțise. Nu avea copii, însă foștii soți îi puseseră în brațe alte dării. Un trecut păcătos, un viitor bănuielnic, iar între ele, sufocate, tarele unui prezent în care nu se regăsea decât îndrumată de psihiatri și de psihologi.

Ani la rând nu finalizase nicio decizie fără sfatul lor. Chiar și după ultimul divorț, când își luase inima în dinți să părăsească România, urcase în avion, la telefon cu medicul Corneanu. Pe urmă, hoinară prin Bruxelles, îl întâlnise pe Thomas Janssens, flamandul care o curtase ca un cavaler din alte vremuri, iar el îi înlocui pe epigonii lui Freud.

Coraliei, Thomas nu-i plăcea. Încadrat într-o fotografie pixelată, tresărise când Emma îi băgase sub ochi ecranul iPhoneului, laudându-se cu imaginea bărbatului călare. O încântaseră puscângele de culoarea cărbunelui umed și eleganța-i sobră cu care părea să sfideze fotograficul, nu stăpânul cu cravașa împletită-n noduri, mult mai în vârstă decât sora sa, înalt, prea serios, prea slab, cu părul grizonant. Emma îl adula de parcă ar fi fost ființa care, descoperind secretul fericirii, i-l împărtășise numai ei. Și în mare taină. Cu ce-i încătușase inima?

— Lângă Thomas mă simt liniștită, o lămuri într-o seară. Prezența lui mă calmează.

— Există pilule care fac același lucru, ripostă mezina. Un bărbat trebuie să aibă un alt fel de efect asupra femeilor. Mai emoționant și mai îndelungat decât un Xanax înghițit cu o lingură de apă.

Coralia scrută chipurile pasagerilor adunați în stânga zonei galbene. Hohotind sau susurând, joviali sau reținuți, pe nimeni nu părea să deranjeze retardul fortuit.

„Niște străini întâlniți o dată-n viață. Poate îngeri, poate diavoli, fiecare cu povestea lui”, își zise, cu gândul tot la sora mai mare.

După ultimul divorț, nebunatică Emma devenise o altă persoană. Rece, aspră, aproape insensibilă. Și cu cei din familie, și cu pacienții de

la pediatrie, pe care începuse să-i trateze cu exigența unui părinte înecat în propriile eșecuri. Într-o seară la vremea cinei, îi urlase unui băiețel cu amigdalele tumefiate să lase mofturile și să înghită zeama compotului de caise, altfel, i-l turna forțat pe gât. Șefa de tură o raportase medicului de gardă, iar el, mai înfuriat decât nevrotica asistentă, o trimisese acasă, îndemnând-o să caute un psihiatru, să-i calmeze ieșirile, sau un preot, să-i exorcizeze demonii. Poate, dacă și-ar fi scuzat purtarea, episodul i-ar fi fost trecut cu vederea, însă fără pic de reținere, Emma îi aruncase și lui o mână de cuvinte grele. A doua zi, chemată în biroul directorului, i se comunicase decizia: trei luni în concediu medical obligatoriu, ședințe cu un terapeut specializat în tulburările comportamentale și întoarcerea în saloane numai la recomandarea scrisă a psihologului.

— Iar dacă nu accept? își semețise dezamăgirea.

— În cazul ăsta, nu-ți rămâne decât să privești spitalul de după gard.

Era un pachet de nervi când ieșise din cabinet, fiindcă detesta întâlnirile cu psihologul. Să se spovedească unui necunoscut, pentru că avea o diplomă care-l îndreptăța să-i interpreteze apucăturile? Nu, nu ar fi permis nimănui să o dirijeze, o dată pe săptămână, de două, de nouă, cu falsa intenție de a-i ordona „în mod sănătos” ideile. Însă la stăruința părinților se răzgândise, ședință după ședință, repulsia pentru psihologi preschimbându-i-se într-o cumplită dependență.

Încercând și Coralia să-i împrăștiie supărările, îi cumpărase un maldăr de romane, iar vinerea, insista să o însoțească la cinema. În semiîntunericul sălii mai mereu goale, îi șoptea că într-o zi destinul îi va scoate-n cale un bărbat care o va prețui, dăruindu-i tot ce nu promisese de la ticăloșii întâlnești până la el.

Inutil! După trei eșecuri matrimoniale, Emma trăsesese propria concluzie, menită să contureze scopul parteneriatului familial:

— Dependenți de control, de bani și de putere, în secolul al XXI-lea pe nimeni nu mai interesează îndrăgostirea. Familia nu a dispărut, dar cei care o întemeiază sunt prieteni, nu iubiți, iar copiii, concepuți cu egoismul unui spermatozoid și al unui ovul, se nasc din vanitate. Ca niște trofee cu care masculii și femelele, mințindu-se c-ar speria

murirea, își laudă fertilitatea când se întâlnesc la un pahar cu vin și o grisină!

Nimic nu i-ar fi schimbat convingerea. Nici filmele, nici cărțile, nici cântecele de dragoste care, rostea sarcastică, se ofereau nefericiților pe câțiva gologani, întocmai unor prostituate plătite să le ademenească poftele carnale, cu ochii pe *timerul* care le risipea ultimele clipe de plăcere.

— Povești utopice cu happy-end, Cora? Cu ele mă încurajezi să mă hrănesc? i se răstoa când o îndemna să citească. Înghițind hapurile amare ale intangibilei iubiri spoite-n tonuri siropoase de artiștii deprimați, introvertiți și singuratici? Ha-ha!

— Și ce speri? Că izolarea o să-ți hipnotizeze suferința?

— Nu, dar nici tu nu te aștepta să dau crezare ginților alienate care se chinuie până la moarte să captureze umbrele îndrăgostirii într-un pahar cu apă chioară. Niște frigizi raționali care elogiază fericirea, lingușindu-i disperările cu trei cuvinte însăilate într-o frază ciuntă!

— Emma, dacă refuzi să te ridici, să îți supui durerea și să pornești din nou la drum, solitudinea îți va ucide visele. Apoi, și pe tine te va mistui. Trebuie să te rupi de gândurile negre.

Sora mai mare nu o asculta. Cinematograful îi provoca nostalgiile, cărțile îi înfierbântau nervii, muzica îi reamintea de zădărnicia strădaniilor de a atribui un rost prezentului.

— Trăim pe lângă alții, de teamă că ne vom stinge singuri, Cora, își îngâna abătută dezolarea. Iubirea nu e decât o bastardă închipuire!

Coada din fața automatului se prelungea până la primele scaune ale sălii de așteptare, însă o prefera limbușiei lui Matei. Barul, mai liber, se afla la câțiva metri în stânga sa, cu 5 euro ar fi avut și cafeaua, și ceaiul, dar se postă în spatele ultimului client, la dozatorul companiei, evitându-i vorbele de clacă. Venit rândul să-și umple paharul, ar fi rupt șirul, îndreptându-se spre teigheaua cu praline și portocale, fără să-i pese că iubitul moleșit, abandonat pe un scaun, ar fi insultat-o cu

nerușinare că pierde timpul în loc să-i aducă licoarea gratuită. De când hotărâse să se mute în Belgia, cu cât lui îi cășuna să se ia la trântă cu răbdarea femeii, cu atât ființa ei respira nevoia de spațiu.

În timp ce privirea cântărea curioasă movila împeștrită de lingurițe fuzelate, pliculețe de zahăr și îndulcitor, îi ajunse la urechi o nostimă istorisire:

— Nu, nu e prima dată. În primăvară, urcaserăm deja în avion, când s-au oprit motoarele, i se grozăvi tânărul din față unei blonde.

— În primăvară?

— Daaa... Se stârniseră, dragă, o vântoasă și-o apăraie, de se cutremurau flapsurile. De nicăieri porniseră. Un ceas și-un sfert am așteptat pe pistă. Fără ceaiuri, fără cafele. Doar valuri de ploaie. Tresărind la fiecare fulger, lumea se uita prin ochiurile de geam, murmurând, făcându-și cruce speriată, imaginând scenarii apocaliptice... Ce-i drept, chiar fulgera ca-n ziua-n care Noe își luase tălpășița de pe pământurile natale, golindu-și grădina zoologică! Și piloții se minunau. Afară se înnegrise tare-tare... Ziceai că-i noapte. Turnul de control abia se zărea, și numai când se ilumina cerul. El singur, fără clădirea aeroportului.

— Păi, acum e senin?

— Ce spui, dragă? Nici nu se compară cu vijelia din primăvară.

De parcă se fugăreau printre nori încălțate cu bocanci de plumb, două tunete răsunară baritonal, unul după altul, zguduind din nou ferestrele.

— Wow, chiar ca pe vremea lui Noe! Îngăimă blondina, luându-l peste picior.

— Pfff, nimic nu mă mai uimește! se prefăcu el că nu-i înțelege ironia.

Apoi schimbă subiectul.

— Călătorești mult?

— E a doua oară, însă mai am alte patru drumuri.

— Aaa, te vei obișnui. Și cu vremea rea, și cu întârzierile. Ascultă un pasager cu experiență. Zbor în fiecare lună. Italia, Franța, Belgia, Spania, Anglia... Cunosc Europa ca pe propriul buzunar.

— Tu și porumbeii voiajori! îi surâse ea, de data aceasta mai îngăduitoare.

— Cam așa, se grăbi tânărul să răspundă.

Un moment mai încolo, de parcă semnificația cuvintelor îi scurtcircuitase subit judecata, mormăi încurcat:

— Hm, porumbel voiajor... Nu m-am gândit niciodată să mă compar cu un voiajor înaripat. Interesantă idee! Eu credeam că o fi vreo particularitate moștenită din familie, fiindcă și tata, și bunicul adoră să privească lumea de la mii de metri înălțime.

— Mii de metri?

— Nouă, zece kilometri.

— Atât de sus planează un avion?

— Tehnic, și mai mult, dar ca să se intervină eficient în cazul unei defecțiuni, cursele de pasageri nu depășesc nouă mii de metri.

— M-am întrebat mereu cum reușește un obiect așa mare să sfideze gravitatea, menținându-și echilibrul. Acum, că mi-ai spus cât se ridică deasupra solului, parcă m-aș întoarce acasă, glumi blondina, chițâindu-și glasul.

— Ei, ce copilărie! Să te întorci din cauza unei bagatele aerodinamice? La altitudini importante, zborul decurge ușor, fiindcă aerul se rarează. O explică toate manualele de fizică. Sau... ți-e teamă? Nu trebuie să-ți fie, dragă, zburăm cu un Boeing! Conform statisticilor, una dintre cele mai sigure aeronave din istoria aviației. Știi, se spune că la fiecare cinci secunde, undeva pe glob decolează un 737.

— Serios? Există chiar așa multe? își continuă ea chițâitul.

— Afirmativ! Acum niște ani, compania avea peste 15000 de bolizi. Bombardiere, speciale, de transport, de curse, elicoptere, iar până a apărut Airbusul A380, Boeingul 747 a fost cel mai mare avion de pasageri din lume. Nu ai auzit de Jumbo Jet?

— Adică de al nostru?

— Nuuu, dragă, al nostru e un 737, un pic mai vechi decât Jumbo. Prima dată s-a înălțat de la sol pe 9 aprilie 1967. Ha-ha-ha! Nici nu eram născut pe-atunci... Cred că... nici tu... Ha-ha-haaa!

Hohotul își multiplică leneș secvențele acustice, stingându-se în ecoul murmurat al mulțimii. Luată pe nepregătite de exploziva veselie, ignoranta școlăriță surâse rușinată profesorului amator, iscusit în științele navigației aeriene.

Surâse și Coralia. Tânărul cu blugi de firmă, rupți în genunchi și pe la buzunare, cu cămașa încheiată în doi nasturi și cu puloverul spălăcit înnodat neglijent în jurul bazinului îi recita blondinei scurta lecțioară învățată pe de rost, doar–doar îi va obține numărul de telefon.

Deși îl asculta educată, incitându-l cu întrebări suplimentare, era evident că fata se plictisea și că, așteptând momentul îmbarcării, ar fi vorbit despre orice, cu oricine.

— Hei, ce durează atât? auzi şușotindu-i-se în ureche.

Prinsă de dialogul celor doi, Coralia tresăltă când se simți trasă de braț.

— Dumnezeule, Matei, te rugasem să nu mă mai atingi ca un hoț! Știi cât mă sperii.

— Cici, mi se închid ochii! De ce vă mișcați ca țestoasele?

— Ce vrei, să-i împing pe cei de dinainte? Un pic de răbdare. Sau mergem la bar.

— La bar? Pentru?

— Pentru? Să-ți iei cafeaua.

— O iau de-aici! Mă crezi prost, să arunc 11 lei pentru un espresso? Aproape 2 euro jumate...

Ofuscarea bărbatului o împinse iar la marginea răbdării. Îi detesta avariția oscilantă. Cheltuia prosteste pe țigări, pe sticle cu alcool tare, pe bilete de loterie, pe daruri pentru rude când se întorcea în România, pe o mulțime de lucruri destinate uitării după numai câteva ore, dar dacă i se ivea ocazia să urce gratis într-un taxi sau să bea o cafea leșioasă, ambalată sau la dozator, devenea mai pomanagiu decât milogii în cărje de la porțile cimitirelor, și nu rata oferta.

— Ți-o cumpăr eu, am niște mărunțiș prin buzunare.

— Cici...

— Chiar vrei să dai pe gât zeama asta colorată? Cafea instant, Matei?

— Atunci de ce te-ai așezat aici?

— Din neatenție, îl minți. Greșisem rândul... Ne îndreptăm spre bar?

— Bine, bine, dacă... dacă-mi plătești tu un espresso... Nu vreau să te supăr.

Făcea pe idiotul? Să o supere?

— Abia aștept s-ajungem la Bruxelles, îi risipi gândul. Să mă bag sub pături și să lenevesc... Uff, m-a epuizat vacanța!

— Cum să lenevești? Mi-ai promis că-mi vei arăta cartierul.

— Cici-Miau, sunt stors de puteri. Iar de luni mă întorc pe șantier.

— Am să ies de capul meu.

— Hah! Singură? Nu ai habar ce spui. Dacă te uit într-o intersecție, la 100 de metri de casă, te rătăcești în mai puțin de trei minute! În capitală străzile par trase la indigo. Mie m-a luat un an să le disting. În primele săptămâni, până mi-au dat mașina, am hoinărit cu navigatorul în mână. Tramvai, metrou, tren, bus, indicații, săgeți, nume, numere... Nici în somn nu scăpam de imaginea lor. Așa că ideea cu hoinăreala e superproastă! Apoi, la cât de aiurită te știu, sigur te-ai apuca să suni la uși străine.

„Bravo, Matei, azi te comporți ca un autentic bădăran!”, își zise, mușcându-și replica între dinți.

Se pregătea să-i arunce monedele, trimițându-l singur la bar, când auzi chițăitul blondei. Uitând să sufle în paharul fierbinte, porumbelul voiajor expert în avioane își opărise limba. Împreună cu apa fiartă scuipată pe pavimentul mozaicat, din gura inflamată îi evadă o grosolană injurie. Cu obrăzii purpurii, căută să remedieze scăparea, bâiguind o caraghioasă scuză. Trecând peste momentul jenant, fata începu să râdă, ștergându-i cu un șervețel stropii cafenii săriți pe frunte.

— Aaa, lasă, dragă, lasă... Mulțumesc... Ce grijulie! Pe cuvânt... Lasă...

Însă ea nu se oprea și, continuând să chițăie, îi curăța chipul.

— Stai, stai! Uite unul și aici, pe tâmplă... Doamne, cred că te-ai ars! Ți s-a înroșit pielea.

Coralia o privea cu invidie. De ce-i păsa că un străin țațoș și neîndemânatic se fripsese cu trei picături de cafea? Era un oarecine, întâlnit într-o sală de așteptare, un pasager pe care, ca și ea, probabil niciodată nu-l va revedea.

Să i se fi întâmplat Coraliei să soarbă lacom, iritându-și buzele, ce-ar mai fi nechezat Matei! Cu arătătorul ridicat la nivelul ochilor, i-ar fi repetat ca un papagal:

— Cât ești de toantă, Cici, vaaai, cât ești de toantă!

În ultimele luni, rostit la telefon sau notat în mesaje, acel „toantă” devenise o clișeică insultă.

„Ce ușor se pierd sentimentele, respectul și vorbele frumoase! Îndrăgosteala chiar e o bastardă închipuire”, își aminti vorbele Emmei.

De parcă îi citise gândurile, bărbatul îi înlănțui mijlocul, împingând-o spre bar.

— Mmm, ce aromă! Aveai dreptate, un espresso rămâne un espresso!

— Iar când nu-l plătești, savoarea parfumează și mai intens, se scăpă ea.

Cavalerul de tinichea își retrase brațul, barându-i calea.

— Cici, vezi cum ești? De ce? Eu... Nu-ți spuseseam să mi-o aduci de la dozator? Dar tu... tot tu...

„Să mă fi auzit Emma, s-ar fi mândrit cu mine!”, își zise, inspirând profund.

Sora cea mare exploda când Coralia îi povestea cum o umilea Matei în fața prietenilor, cu observații și aluzii fade.

— Nu pricep, Sclifos, ce naiba te atrage la el? Masculi găsești cu duiumul. Și mai deștepți, și mai arătoși, și mai avuți decât imbecilul Dima. Nu ești nici proastă, nici urâtă, nici săracă; nu te-ai săturat să te lași tratată ca un balon din latex, în care un mojić își suflă insatisfacțiile? Și să nu-mi spui iar că soarta ți l-a ales la naștere. Mă apucă pandaliile gândind că vei îmbătrâni lângă un asemenea individ!

Nu, nu i-ar fi spus-o, fiindcă justificările nu ar fi mulțumit-o. Pierduse șirul dăților în care îi repetase că și pe ea o speria singurătatea. Emma fusese mai curajoasă, încercându-și de patru ori norocul până reușise, Coralia se temea să rămână și fără puținul acela, greu de stăpânit.

Erau surori, dar, percepând în moduri diferite viața, se comportau ca două picături distincte. Una, de apă dulce, cealaltă, de ulei camforat.

Coralia Radomir nu-și amintea să fi cerut vreodată Providenței ceva în mod deosebit. Nici măcar în copilărie. Modestă, discretă, cumpănită, primea cu sufletul deschis ce i se oferea. O laudă, o mângâiere, vorbe sau lucruri simple, nu refuza daniile nimănui, iar când destinul îi bătea în ușă, îi deschidea stingheră, făcându-i loc să intre. Mic, mare, scump, ieftin, împachetat în praf de stele sau în raze palide de Lună, i se lumina chipul pentru că darul îi aparținea, și niciodată nu l-ar fi schimbat.

Matei era darul ei, primit într-o sâmbătă de mai, când Diana îl culesese de pe terenul de sport al Liceului de Chimie, târându-l la majoratul colegei de bancă. Nici lucitor ca stelele, nici stins ca umbrele palidei Luni, soarta i-l trimisese ambalat în două anecdote și o cascadă de lingușiri cu care reverberantul glumeț izbutise să o amuze. Amețite de spumantul dulce, fetele se luaseră la întrecere să-l curteze, fără să le pese de neobrăzarea cu care erau respinse, iar băieții, adunați în dreapta balconului, îl priveau cu invidie din cauza atențiilor stârnite alaiului de găsculițe euforice. Adolescentului cu ochii mai negri decât noaptea polară și cu buzele de culoarea vișinelor coapte nu-i păsa decât de Coralia, însă ea, ținându-se departe de cupele cu șampanie, îi evita atingerile. Nu degeaba. Mariajul Emmei scârțâia, iar cu o zi înainte își surprinsese părinții șușotind că voia să-și părăsească soțul, întorcându-se acasă. Nu era momentul pentru un iubit care să o răvășească și pe mezină. Dar el nu renunțase. Gândul că, terminat liceul, bruneta care te trimitea la colț cu o replică scurtă ar accepta declarațiile de dragoste ale unuia dintre tocilarii Colegiului de Asistență medicală, îl împinsese să devină exagerat de insistent.

Afișate rezultatele examenului de bacalaureat, plănuiise cu Diana să organizeze o vacanță pe litoral. Fără să aibă habar că la Costinești le întâmpinau nebunaticul Dima și doi amici de-ai săi, Coralia urcase în tren vișând la nisipul fierbinte și la talazurile înspumate ale Mării Negre.

Plecase de acasă înainte de răsărit, cu cerul încărcat de luminițe.

„Pune-ți o dorință!”, o îndemna Emma când vedeau o stea căzătoare.

Era sâmbătă. Locomotiva își șuierase plecarea fix la 4, iar ea, contemplând cupola argintată, se întreba ca un copil cât de lung putea să se întindă Universul.

„Pune-ți o dorință!”, auzise ca prin vis, descoperită steaua care o însoțea pe drumul mării.

Apoi, tot ca unui copil, gândul îi zburase la Matei. Nu ceruse nimic, nu scosese un cuvânt, doar și-l imaginase acolo, în compartiment, privind și el rătăcirea astrului pe cale să se stingă.

Când îl zărise pe peron făcându-le cu mâna, crezuse că avea halucinații din cauza căldurii. Ca să-și revină, își pișcase obrajii, cum văzuse demult într-un desen animat, dar imaginea glumețului nu se voalase, doar înțepenise mai adânc în betonul fisurat al gării. Și iar își auzise gândul:

„Înainte de-a se stinge, steaua s-a îndurat și ți-a îndeplinit dorința nerostită!”

Încă luptând cu umbrele insuportabilei nădușeli din compartiment și cu tâmpelile care-i ticăiau ritmul pulsului, Coralia trebuise să accepte că silueta care se agita pe peron era a lui Matei.

— Hei, heiii, aici suntem! zbiera cât îl țineau plămâni, pornind să se strecoare printre călătorii coborâți din vagoane.

— Heeeiii! îi răspuseseră fetele, entuziaste.

— Ce... Cine... Acela nu cumva...?

— Ba da, e Dima, el ne-a aranjat cazarea. Vino, vom petrece o vacanță de neuitat! îi zisese Diana.

Și de neuitat îi fusese vacanța. Pentru o săptămână, Matei o curtasese asiduu. Grijuliu, nerăbdător, chibzuit, pasional, băiatul de 18 ani își alterna sentimentele într-o simfonie de emoții, dedicându-i-le fetei de care se îndrăgostea. În cea din urmă seară, când apusul își amesteca în mare culorile și umbra, Matei îngenunchease pe plaja opalină, mărturisindu-i cât îi era de dragă. Cu briza care ciufulea faleza, declarația își fremăta cuvintele sub fășăitul valurilor, iar Coralia, de teamă că și le-ar retrage, îl îmbrățișase la fel de îndrăgostită.

Ani mai târziu, în clipele în care el o supăra, imaginea băiatului cu ochii mai negri decât noaptea polară, murmurându-și taina la țărnul înspumat, îi apărea nostalgică în minte, evocând inocența unicei sale mari iubiri...

— Și a ta? o întrebă, împrăștiindu-i iar gândurile, când ceru barmanului o singură cafea.

— Am folosit mărunțișul, n-are rost să schimb hârtia de 200. Voi sorbi de la tine.

— Ciciii, folosește bancnotaaa! Nu vezi ceașca? E minusculă.

Deci aici se ajunsese: să nu-i ofere un strop de cafea! Știind că-și luase în geantă economiile. Toate, pentru capriciile lui. 6930 de euro strânși în batistă, cu șapte noduri, salariu după salariu, refuzându-și până și cea mai ieftină pereche de pantofi. Fiindcă domnul Dima se trezise într-o dimineață cu ideea că trebuia să închirieze o locuință mai spațioasă, într-un cartier în care mirosurile de mâncare și igrasia nu-i mai invadeau odăile, plângându-se însă că nu avea cu ce plăti avansul.

După acel 1 aprilie, când Emma o sunase să-i spună că-l surprinsese de mână cu o femeie într-un centru comercial, în plină zi, Coralia încerca să-și mintă fricile trădării petrecând în secție cât timp i se permitea. Schimba orele cu colegele, își trecea mereu numele în diagrama turelor de noapte și muncea în fiecare duminică. Nu o făcea gratuit, primea sporuri consistente, care l-ar fi ajutat pe trădător să închirieze un *flat* confortabil în centrul renumitului oraș european.

Cugetase îndelung asupra plecării, dar alternativele lipseau, iar ea avea nevoie de o soluție care să o ajute. Matei negase acuzațiile Emmei, însă înverșunarea „nu”-urilor și a insultelor cu care motiva invidia madamei Janssens nu însemna nimic, fiindcă adevărul ieșea la suprafață numai locuind împreună acolo, în apartamentul tapetat cu mucegai și mirosuri greoaie.

Când Bogdan, vărul lui, îl convinsese să muncească pe un șantier în Belgia, Matei nu ceruse părerea iubitei. Hotărâse singur, în aceeași

zi, să-și cumpere biletul de avion, apoi pe seară, când ea se întorsese dintr-o tură lungă, îi spusese că se vor îmbarca în weekend amândoi, el și Bogdan, de la Otopeni. Fără să-i pese dacă decizia o deranja sau nu. Presimțind zădărnicia exprimării propriei păreri, îi surâsesse trist, lăsându-l să se bucure de emoția noii aventuri.

Cinci luni la Liège, pe urmă se stabiliră în Bruxelles. La început, Matei îi telefona zilnic. Exagerat de gelos, insista să-i povestească detalii despre fiecare moment petrecut în afara casei. Ce discuta cu Predescu, în nopțile în care tânărul oncolog era de gardă, când și de câte ori pe săptămână își vizita colegile, pentru ce se încăpățâna să nu meargă la cumpărături cu mama lui, de ce nu-l anunța înainte să-și închidă soneria iPhone-ului, o multitudine de curiozități morbide, pe care și le justifica lingușind-o:

— Cici-Miau, îmi lipsești. Ce e rău să știu totul despre tine? Te iubesc!

Oricât de măgulită, Coralia îl ruga să-i respecte momentele de odihnă. După douăsprezece ore de tratamente, analize și fișe de completat, nu-și dorea decât un pat și multă liniște. Doar că Matei, când Bogdan lipsea de-acasă sau când prindea o clipă liberă, folosindu-se de scuza aceluși „te iubesc”, o bombarda cu mesaje. Dimineața, seara, în timpul programului, în pauza de masă pe șantier. Șiruri de semne de întrebare, emoticoane, fraze în dodii, la care pretindea să primească răspunsuri pe loc. Iar dacă nu se întâmpla, pornea artileria cu apeluri.

Înainte de Crăciun, comportamentul i se schimbă brusc. Prin octombrie, îndrăgostit nebunește de o basarabeană, Bogdan închiria o garsonieră. Spre uimirea Coraliei, Matei, deși rămas singur, mult mai liber să o sâcăie, își temperă indiscrețiunile geloase. Urarea de noapte bună încă i-o scria, dar se auzeau numai duminica, iar de câteva ori refuzase chatul video, dând vina pe semnalul slab de net sau pe telefonul care din senin îi făcea probleme.

În decembrie, o minți că șantierul rămânea închis doar de sărbători, că obținuse cu chiu, cu vai câteva zile libere, cât să tragă o fugă în România să o vadă, fiindcă echipa începea o lucrare importantă și avea nevoie de el. Sosi pe 18, plecă pe 23.

Pentru prima dată în zece ani, Coralia petrecu singură și Crăciunul, și Revelionul, rumegând stânjenită comentariul lui Bogdan, venit în vacanță cu logodnica de peste Prut:

— Ești sigură că nu ai înțeles greșit? Șantierul firmei se redeschid pe 7 ianuarie, nicio zi mai devreme. E regulă!

Când îi puse întrebarea, Matei îi bălbâi că de fapt lucra în altă parte, la un privat care plătea dublu, că nu i-o zisese fiindcă s-ar fi certat din nou, reproșându-i obsesia pentru câștiguri.

— Iar noi avem nevoie de bani, Cici-Miau. Vreau o casă mai mare și vecini educați. Iartă-mă și nu te supăra că ți-am ascuns-o. Acceptasem lucrarea pentru amândoi, să trăim mai bine.

Ba chiar se supăra, fiindcă ar fi apreciat sinceritatea incomodă disimulării adevărului. Sacrificii făcea și ea de când el luase drumul străinătății. Tot ca să le fie bine. Numai că nu i le reproșa. Nu avu curaj să-și exprime părerea așa cum o gândise, iar două zile mai târziu, după cascade de cuvinte dulci, de promisiuni și jurăminte, îi trecu supărarea.

Apoi, pe 1 aprilie, îmbrăcându-se să plece la spital, o căută Emma. Ea locuia la Waterloo, însă trecând din întâmplare prin Bruxelles, îl zărise pe Matei într-un centru comercial, în compania unei roșcate, admirând verighetelile dintr-o vitrină cu bijuterii. Coralia crezu că glumește, păcălind-o cum se obișnuia în ziua aceea, dar când se porni să-i înșire detaliile episodului, înțelese că „gluma” era serioasă.

— Mă aflu cu Thomas pe scările rulante și mi-a părut că disting un chip familiar. Tu știi că indivizii pe care nu-i suport îmi sar în ochi la fel de repede ca viperele. Ei bine, cu cât ne apropiam de primul nivel, cu atât eram convinsă că tipul aplecat asupra sertărașului cu inele bătute-n pietre lucitoare era Dima. Căutam o geantă de voiaj, trebuia să urcăm la ultimul etaj, în weekend pornim spre Thailanda, dar curioasă să descopăr adevărul, ne-am oprit în capul treptelor, iar eu l-am strigat de câteva ori. Te asigur că m-a auzit de prima dată, Cora, fiindcă dând cu ochii de mine, a smucit-o de mână pe slăbănoaga cu tocure, pierzându-se prin mulțime. De-atunci îl tot sun, să-i cer o explicație. Treizeci de apeluri până azi, intenționez s-ajung la trei sute...

— Ce rost are, Emma? Nici nu ești sigură că...

— Coralia Radomir, iubitul tău și-a tras o amantă! sentințe nemiloasă sora mai mare. Bagă-ți bine ideea la intelect și scoate-ți-l pe camelot dintre mamele! L-am mirosit imediat cum mi l-ai prezentat. Numai gura-i de el... Și visele sale răsuflete. Tu spune-i că l-am văzut, iar dacă mă mângâie din nou cu complimentele-i de tarabă, zi-i că i-am făcut și o fotografie.

— Cuuum? L-ai fotografiat?

— Nu, nu. Nu intra în fibrilații, nu există nicio fotografie. Acum mi-a trecut prin minte că ar fi trebuit să-i immortalizez neghiobia, atunci eram și eu prea agitată.

Pe seară, povestindu-i, Matei negă totul, pângărind imaginea paranoice spioane cu o rafală de injurii, cum ea o bănuise. Pe urmă, realizând că risca să-și taie craca de sub picioare, intră în pielea celei mai inocente ființe de pe Pământ.

— Eu? Cu o altă femeie? Cum poți apleca urechea la asemenea copilării, Cici? Dacă aș avea o amantă, m-aș afișa cu ea? Mă crezi tâmpit?

— Te cred sau nu, Emma te-a văzut.

— Mă crezi sau nu, voi muri fără să înțeleg ce are soră-ta împotriva mea. Ce i-am făcut? Mereu am închis un ochi când mă ridiculiza că mi-aș risipi talentele ascunse, pierzând timpul să-ți demonstrez că sunt centrul Universului, am evitat-o în România, în Belgia, de când s-a măritat cu flamandul nu o deranjez, nu i-am cerut ajutorul nici cu accidentul din șantier... Să-ți spună că te-aș înșela? De ce? Lămurește-mă tu, că e sora ta și o cunoști.

Să-l lămurească în ce fel? Antipatia Emmei nu fusese niciodată un secret, dar nu și-ar fi inventat acuzațiile. Să-l fi confundat? Atunci de ce presupusul Matei o luase la goană?

În noaptea începutului de aprilie, Coralia adormise greu, iar odihna îi fusese zbuciumată. Înainte de a se băga în pat, privise îndelung bolta, căutându-și salvarea în dansul unei stele căzătoare. O așteptase în zadar, lipită de fereastră, devorată de îndoieli și de întrebări fără răspuns, apoi, când mijiseră zorii, se predase resemnării, căzând într-un delir oniric.

A doua zi nu se schimbă nimic. Avea și nu avea încredere în explicațiile lui. Rațiunea o îndemna să descopere adevărul, sufletul o trăgea de mâneci, avertizând-o că nu era pregătită pentru dezvăluiri deconcertante, căci dacă Emma avea dreptate, trebuia să accepte trădarea. Și încă o dată se amăgi că roșcata lui Dima nu exista, relația lor fiind una minunată, iar sora mai mare, poate copleșită de propriile probleme, se apucase să-i inventeze câteva și mezinei.

Matei reluu șuvoiul mesajelor declarative, reactivând chatul video și susurându-i noile planuri. Încă doi-trei ani în Belgia, apoi se întorcea acasă, să-și deschidă o afacere. Deși jongla cu o duzină de opțiuni, încă nu știa ce să aleagă, dar va abandona munca pe șantier. Coraliei îi plăcea modul în care creiona viitorul. Entuziastă, îi promitea că din ce câștiga va pune și mai mult deoparte, să-l ajute să-și îndeplinească visele. Fără să se întrebe de ce proiectele lui financiare imaginate la telefon erau mai importante decât dorințele ei. Îi deschise ochii tot Emma. Atât de tare, că îi dădură lacrimile.

— Nu-l poți ierta așa ușor pe ticălos, n-am să te las! o repezi, aflând despre intențiile lui Matei. Trei ani să se destrăbăleze prin Bruxelles cu roșcata deșelată, iar tu să economisești pentru o idee? Cora, trezește-te! Dima te va duce cu zăhărelul până ți se vor clătina măselele de minte. Ai o diplomă de asistentă medicală, și mâine îți găsim un loc de muncă, dacă te decizi să vii aici. Thomas cunoaște persoane importante, te-ar recomanda unor clinici private. Opt ceasuri, cinci zile pe săptămână, pentru o leafă de patru ori mai mare decât cea pe care o primești acum. Fără să calculăm sporurile.

— O luăm de la capăt, Emma? Am risipit un anotimp întreg vorbind despre același lucru. Nu mai insista, nu plec din România.

— Măcar aruncă-i provocarea, să vezi cum o primește. Parcă-l aud: „Da, da, vino, Cici-Miau!”, apoi, la sfârșitul săptămânii, cu un roi de motive alarmiste, lălăite cu împiedicatele-i „dacă, parcă, dar și iar”, te va convinge să te răzgândești.

„Nu, nu o voi face. Nici să-ți rumeg oferta bănoasă, nici să-l provoc pe Matei. Viața mea nu depinde de angoasele tale, surioară!”, își zise,

nebănuind surpriza pe care i-o pregătea destinul. Totuși, suspiciunile Emmei îi ascuțiră simțurile, și deveni mai atentă la poveștile lui.

Îngropat episodul din centrul comercial, pe la sfârșitul lui aprilie Matei își rări din nou chaturile video, iar mesajele păreau scrise pe fugă, cu propoziții scurte și cuvinte seci, pe urmă în vară, împlinit un deceniu de când îngenuncheaseră la malul mării mărturisindu-și sentimentele, Emma îi sfredeli și mai adânc pieptul.

Lucrase în tura de noapte, însă nu s-ar fi culcat decât după apelul lui. Când era acasă, în fiecare 7 iulie el îi dăruia un buchet de trandafiri, murmurându-i: „La mulți ani nouă, Cici-Miau!”. În anul acela, aflat departe, i-ar fi spus-o la telefon.

Își turnă cafeaua într-o cană pântecoasă, așteptând răbdătoare semnalul sonor, dar orele treceau necruțătoare, iar ecranul nu se ilumina. Pe la unu, se băgă în pat, acoperindu-se cu pătura groasă. Afară soarele topea asfaltul, însă oboseala și angoasele îi scuturau trupul. Nu voia să doarmă, doar să-și sprijine capul pe pernă, să-și domolească neliniștile.

Tresări la clinchetul soneriei.

„Matei, își zise. Idioată! Cum am putut să ațipesc?”

Buimacă, smulse telefonul de pe noptieră. Micul obiect îi alunecă printre degete, rostogolindu-se pe parchetul lustruit. Cu ochii mijiți, pipăi plăcuțele lemnoase, mormăind printre dinți:

— Încotro, Doamne, iartă-mă, te-au împins diavolii?

Ghidată de sunetul melodios, întinse brațul dincolo de scaun și, apucând iPhone-ul de un capăt, îl ridică la nivelul nasului. Era Emma. Dezamăgită, îl trânti pe saltea. Nu avea chef de sfaturi frățești. Ziua aceea îi aparținea numai ei. Și lui Matei.

Excentrica doamnă Janssens insista să i se răspundă, iar Coralia înțelese că o va suna până îi va auzi glasul.

— Da, unde mai arde azi? o întrebă în silă.

— Bună și ție, sis! Ce ai, ți s-au înecat corăbiile în acvariul cu aligatori?

— Dormeam, am fost de tură azi-noapte.

— Ah, iartă-mă. Te las să-ți continui somnul de frumusețe. Ne auzim mai încolo.

Nu, nu voia să o audă mai încolo. Nu voia să o audă deloc. În ultima vreme o căuta numai ca să-i dea vești proaste. Cărei nenorociri îi veni rândul?

— Dacă tot am răspuns...

— Ești sigură?

— Emma, s-a întâmplat ceva?

— Ce să se întâmple, Cora?

— Tu o știi. De ce-ai sunat?

— Sunt cu Thomas în barcă, pe canal. Vorbim despre tine.

— Despre mine... Și?

— În octombrie, mătușa lui Antoine Rizzo, un prieten de familie, vine la Bruxelles să-și viziteze nepoții. Șase luni vor sta în Laeken, ea și soțul, italieni amândoi. Persoane instruite, cu situație bună, însă... puțin cam vârstnici. 90 de ani. Au o vilă cu grădină pe lângă Atom, zona e rezidențială...

— Emma, îmi cad pleoapele, treci la subiect! M-ai sunat să-mi ceri o părere medicală? Geriatria nu e domeniul meu. Sau ați pus la cale să-i uicideți pe bieții nonagenari și vrei să-ți descarci conștiința?

— Sclifos, nu mă lua peste călcâie, propunerea e avantajoasă, ascultă-mă până la capăt.

— Propunere avantajoasă? Aha, mă chemi să-iucid eu în locul vostru!

— Poate că nu ești chiar atât de obosită, dacă-ți arde de glume sinistre.

— Defect de familie. Tu le răstorni cu carul.

— Ai dreptate, dar acum vorbesc serios. Îmi cunoști firea. Ciripesc prea mult, ce nu trebuie, sunt răzbunătoare, pornită să pedepsesc Universul, văd întunericul în razele de soare, mă agit...

— Vrei un diagnostic? Confirmarea unui simptom? Îmi trec prin minte câteva, fără să verific DSM-ul. Schizofrenie, bipolarism, mania persecuției. Alege ce se asortează cu apa canalului, și lasă-mă să dorm!

— Măi, măi, gata să mă închizi și tu la balamuc! Parc-ai fi Dima. Însă judecățile voastre îmi sunt indiferente, pentru fiecare acțiune,

bună sau păcătoasă, numai mie îmi dau socoteală... Posibil să nu mă fi exprimat cu educație în ziua-n care l-am turnat, dar văzându-l de mână cu amanta, mi-am pierdut mințile. O fi iubitul tău, iartă-mă că nu-mi rețin opiniile, totuși... e un nătărău! Unul care ori s-a îndrăgostit cu-adevărat, se poate întâmpla oricui, doar că în cazul ăsta trebuia să-și ia inima în dinți și să ți-o spună, ori a vrut să demonstreze masculilor de pe șantier că reușește să împace și capra, și varza de Bruxelles, când lupului berlinez i se face foame. Fără să i se descopere lăcomia.

— Emma, nu înțeleg nici ce lupi vrei să hrănești cu capre, nici ce verze să murezi. Discutăm mai târziu, sunt obosită tare.

— O secundă, Sclifos, aplică raționamentul logic! Dacă o lăsa naibii pe roșcată să se zgâiască singură la gablonzuri, prefăcându-se că nu o cunoștea, nu aflam niciodată de aventura lor, fiindcă mă întorceam acasă cu gândul că era o clientă oarecare, străină de fanteziile mele. Și nu te-aș fi sunat. Dar el s-a pus pe fugă.

— Ce face Matei în Belgia...

— Da, da, cunosc replica, nu-ți pasă cum își învârte Casanova podoabele dintre picioare dincolo de dormitorul vostru.

Coralia picotea. Unde voia să ajungă? O pregătea pentru ce? Pentru marea dezvăluire? Îl zărise din nou?

— Hai, restrânge-ți lecția! Se învârte camera cu mine.

— Ai dreptate, te sun mai încolo.

— Vorbim și mai încolo, dar dacă tot m-ai stârnit, trage o concluzie!

— Vino la noi!

— Să vin la care... noi?

— La mine, la Thomas, la Dima.

— Așa mă afunzi și mai adânc printre aligatorii din acvariu. Iar pe Matei de ce îl legi de tine și de Thomas?

— Cora, el... el continuă să se vadă cu femeia aceea.

— Of, Emma, te-nvârți de-un sfert de ceas în jurul rugului, înduioșată că trebuie s-arunci cărbuni încinși în cel pe care l-ai trimis deja pe eșafod! Merg să mă culc, pierd timpul cu aluziile tale.